

Arrest

nr. 199 313 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 mei 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 juli 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 juli 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 september 2017.

1.3. Op 29 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bedawi. Op tienjarige leeftijd verhuisde u met uw gezin naar Banias in Syrië. U pendelde tussen Syrië en Libanon om uw verblijf te reglementeren. In 2012 huwde u met H.(...), A.(...) (CG:X; O.V.X) van Syrische nationaliteit. U diende Syrië te verlaten nadat u uw schoonbroer H.(...), K.(...) (CG:X; OV: 8.005.196) hielp te deserteren uit het Syrische leger in maart 2013. U en uw schoonmoeder A.(...) A.(...), F.(...) (CG: X; OV: X) zouden op voorhand een vals paspoort hebben geregeld en zouden vervolgens naar de kazerne zijn gegaan en gevraagd hebben of uw schoonbroer zijn moeder even kon zien. U zou in ruil een kopie van uw identiteitskaart hebben afgegeven. Jullie zouden meteen naar Libanon zijn gereisd waarna uw schoonbroer verderreisde naar Egypte. U keerde vanuit Libanon terug naar uw huis in Banias, Syrië. Op 28 april 2013 zouden de veiligheidsdiensten bij uw thuis zijn langsgekomen terwijl u er niet was. Vrienden zouden u hebben ingelicht waarop u en uw gezin besloten eveneens naar Libanon te vertrekken. U zou door middel van betaling de grens zijn kunnen oversteken samen met een groep vissers. In januari 2014 wou u in Libanon uw paspoort vernieuwen. Drie dagen na uw aanvraag zou een vriend werkzaam bij de veiligheidsdiensten u hebben verteld dat u gezocht wordt en Libanon dient te verlaten. Uw naam zou namelijk door de Syrische veiligheidsdiensten zijn doorgegeven aan Hezbollah in Libanon. U reisde met de boot van Nablus naar Turkije. Uw echtgenote wachtte op een visum in Libanon en ging dan naar Italië. Eenmaal aangekomen in Italië reisde uw echtgenote echter terug naar Turkije omdat zij in Italië geen familieleden had en zwanger was. Uiteindelijk vertrok uw echtgenote vanuit Turkije naar Griekenland en een voorts onduidelijke reisroute naar België waar ze op 26 maart 2015 asiel aanvroeg. Op 29 november 2016 bekwam zij de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 maart 2017 vertrok u uit Turkije. Via Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 2 april 2017 aan in België. U diende op 4 juli 2017 een asielaanvraag in. U heeft ondertussen twee kinderen. Ter staving van uw asielerelaas legt u uw huwelijksakte en een uittreksel van het burgerlijk register voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U stelt dat u niet naar Libanon terug kunt keren nadat u uw schoonbroer H.(...), K.(...) hielp te deserteren en te vluchten vanuit Syrië naar Libanon. U stelt dat de Syrische autoriteit Hezbollah in Libanon hierover zou hebben ingelicht waardoor u nu door hen gezocht wordt. Er dienen echter enkele kanttekeningen te worden gemaakt bij uw bewering. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de desertie van uw schoonbroer H.(...), K.(...) bij de beoordeling van zijn asielaanvraag niet als onaannemelijk werd beschouwd. Daartegenover dient te worden vastgesteld dat uw aandeel in deze desertie op geen enkele wijze werd naar voor gebracht. Alhoewel u aangeeft dat u diegene was die een paspoort voor hem had bekomen, die met uw schoonmoeder meeding naar de kazerne, die een kopie van een identiteitskaart achter liet in de kazerne en hem vervolgens naar Libanon en Egypte hielp te reizen (CGVS, pg.8,7); reppen uw schoonbroer zelf noch uw schoonmoeder met geen woord over uw aandeel wanneer zij het hadden over de desertie van K.(...). K.(...) zelf stelt dat zijn moeder het paspoort kon regelen met behulp van een tussenpersoon die hij zelf enkele keren had ontmoet om het paspoort in orde te maken (CGVS K.(...), pg.6). Ook met behulp van die tussenpersoon slaagde hij erin de grens met Libanon over te steken (CGVS K.(...), pg.7). Uw schoonmoeder bevestigt deze versie van de feiten en stelt dat zij met behulp van een tussenpersoon de desertie van haar zoon kon bekomen (CGVS F.(...), pg. 9). Meer nog, gevraagd naar vervolging van de Syrische autoriteiten omwille van deze desertie, geeft K.(...) aan dat dit ongetwijfeld gebeurde, maar dat zijn ganse familie toen in het buitenland zat (CGVS K.(...), pg.8). Ook uw schoonmoeder stelt niet te weten welke concrete acties de Syrische autoriteiten hebben ondernomen na de desertie van haar zoon (CGVS F.(...), pg.10). Indien u daadwerkelijk mee zou hebben geholpen bij het deserteren van uw schoonbroer én de autoriteiten daarna daadwerkelijk bij uw thuis zouden zijn langs geweest op zoek naar u (CGVS, pg.7) kan logischerwijze worden verwacht dat uw schoonmoeder en uw schoonbroer tenminste uw naam zouden noemen of tenminste uw vervolgingsfeit zouden noemen als indicatie voor hun eigen risico op vervolging. Het feit dat dit niet gebeurde, wijst erop dat u, die wel degelijk kennis heeft van hoe de

desertie gebeurde, tracht uzelf een aandeel in dit relaas toe te bedelen teneinde eveneens een verblijfsstatuut te bekomen.

U stelt dat er wel degelijk een reden is waarom uw schoonbroer en schoonmoeder geen gewag hebben gemaakt van uw aandeel in deze zaak. U zou immers hebben aangedrongen dat zij hierover niets zouden vertellen aangezien u van plan was om terug te keren naar Syrië en Libanon en u geen problemen wou krijgen (CGVS, pg.11). Er kan echter niet worden begrepen waarom het vermelden van uw aandeel in hun asielrelaas in België nadelig zou kunnen zijn voor u. Temeer daar ze met deze elementen hun eigen risico op vervolging nog beter zouden kunnen duiden. Bovendien bleek dat u in januari 2014 reeds op de hoogte zou zijn geweest van uw vervolging door zowel de Syrische autoriteiten als Hezbollah (CGVS, pg. 8). Het gehoor van uw schoonbroer vond plaats in februari 2015, dat van uw schoonmoeder in december 2014 waardoor het totaal geen nut meer had om uw aandeel erin te verzwijgen daar het in Syrië en Libanon toch al bekend was geraakt. Het dient dan ook geen betoog dat deze verklaring kant noch wal raakt.

In dezelfde lijn kan worden vastgesteld dat uw echtgenote in september 2015 evenmin gewag maakt van uw aandeel in de desertie van haar broer. Zij verklaarde dat haar broer desertie pleegde en dat de familie daarom als preventieve maatregel is vertrokken (CGVS A.(...), pg.8). Dit terwijl u in uw gehoor verklaart dat u uw echtgenote op de hoogte stelde van het feit dat de politie in Baniyas naar u op zoek zou zijn gegaan en dat jullie daarom Syrië dienden te verlaten (CGVS, pg.8). Evenmin maakte zij gewag van de zogenaamde vervolging waaraan uw gezin onderhevig zou zijn geweest in Libanon, dit terwijl u verklaarde dat uw echtgenote op het moment van de verschillende huiszoeken thuis zou zijn geweest en u op de hoogte zou hebben gesteld van deze feiten (CGVS, pg.8). En hoewel u stelt officieel te zijn gezocht en er een arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd in Libanon (CGVS, pg.9,11), kunt u hiervan geen enkel tasbaar begin van bewijs voorleggen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u zowel in Syrië als in Libanon zou worden gezocht omwille van uw vermeende hulp bij de desertie van uw schoonbroer. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze geen enkele betrekking hebben op de problemen die zich zouden hebben voorgedaan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdiseerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdiseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdiseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de manifeste appreciatiefout en de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat hij een bijzonder profiel heeft. Hij licht toe dat hij de Libanese nationaliteit heeft doch lang in Syrië heeft geleefd, dat hij een grote Syrische schoonfamilie heeft en dat hij zijn schoonbroer heeft geholpen om uit het leger te deserteren. Verzoeker stelt dat zijn gehoor erg kort was en dat hij weinig werd bevraagd over zijn problemen. Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat zijn schoonfamilie in het kader van hun respectieve asielaanvragen niet heeft gesproken over zijn aandeel in de desertie van zijn schoonbroer, herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij werd gezocht door de Syrische en de Libanese autoriteiten, dat hij *"vreesde dat informatie over hem tot de oren van nationale overheden zou aankomen"*, dat hij geen problemen wilde krijgen met de Syrische of Libanese autoriteiten en dat hij daarom aan zijn schoonfamilie en echtgenote heeft gevraagd om niet te spreken over zijn aandeel in de zaak. Waar hem voorts wordt verweten dat hij geen tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van zijn bewering als zou hij officieel worden gezocht, laat verzoeker gelden: *"Het is vreemd dergelijke verweten te maken tegen de verzoeker terwijl het CGVS altijd schrijft dat stukken in aanmerking komen van een geloofwaardig asielrelaas..."*

Over die partij is het niet rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker.

De verzoeker heeft duidelijke verklaringen gemaakt over de verschillende episode, en CGVS moet ermee rekening houden in de behandeling van zijn dossier." Tot slot wijst verzoeker erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het Syrische leger ook operaties uitvoert in de Libanese grensgebieden, van waar hijzelf afkomstig is. Verzoeker meent dat hij met een profiel als het zijne een doelwit zal zijn van het Syrische leger tijdens een dergelijke operatie. Hij zal naar eigen zeggen door de overheden worden vastgehouden omwille van zijn hulp aan zijn schoonbroer.

In een tweede onderdeel – betreffende de subsidiaire beschermingsstatus – herhaalt verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel. Hij herhaalt dat hij afkomstig is uit het grensgebied, dat zwaar getroffen wordt door aanslagen, vechtpartijen, operaties door het Syrische leger, enzovoort. Hij meent dat er in zijn regio van herkomst sprake is van een situatie van blind geweld. Ook herhaalt hij dat hij zijn schoonbroer heeft geholpen om uit het leger te deserteren. In dergelijke omstandigheden is het naar mening van verzoeker onmogelijk om zijn veiligheid te garanderen in geval van terugkeer naar Libanon.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn schoonbroer, schoonmoeder en echtgenote in het kader van hun asielaanvraag met geen woord hebben gerept over zijn aandeel in de desertie van zijn schoonbroer en zij evenmin gewag hebben gemaakt van de door hem aangehaalde vervolging omwille van deze desertie, wat erop wijst dat hij tracht zichzelf een aandeel in dit relaas toe te bedelen teneinde eveneens een verblijfsstatuut te bekomen, (ii) zijn stelling dat hij zou hebben aangedrongen dat zij hierover niets zouden vertellen omdat hij van plan was om terug te keren naar Syrië en Libanon en hij geen problemen wilde krijgen kant noch wal raakt daar niet kan worden begrepen waarom het niet vermelden van zijn aandeel in hun asielrelaas

in België nadelig zou kunnen zijn voor hem, temeer ze met deze elementen hun eigen risico op vervolging nog beter zouden kunnen duiden en hij bovendien reeds in januari 2014 op de hoogte zou zijn geweest van zijn vervolging door zowel de Syrische autoriteiten als Hezbollah zodat het totaal geen nut meer had om tijdens de respectieve gehoren in februari 2015 (schoonbroer) en december 2014 (schoonmoeder) verzoekers aandeel te verzwijgen daar het in Syrië en Libanon toch al bekend was, (iii) hij, hoewel hij stelt dat hij officieel wordt gezocht en er een arrestatiebevel tegen hem zou zijn uitgevaardigd in Libanon, hiervan geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen, (iv) de door hem voorgelegde documenten geen betrekking hebben op de problemen die zich zouden hebben voorgedaan, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, wat *in casu* niet het geval is daar de beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in zijn privé-leven of dat hij feitelijk gescheiden wordt van zijn partner.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 september 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over de Libanese nationaliteit beschikt. Verzoekers vraag tot internationale bescherming dient aldus te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat hij lange tijd in Syrië heeft gewoond en met een Syrische is gehuwd, doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Libanon is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er immers geenszins in te overtuigen dat hij een aandeel had in de desertie van zijn schoonbroer, laat staan dat hij om deze reden in Libanon zou worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij aan zijn schoonfamilie en echtgenote had gevraagd om niet te spreken over zijn aandeel in de zaak omdat hij geen problemen wilde krijgen met de Syrische of Libanese autoriteiten. Hij gaat hiermee echter volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar hieromtrent pertinent het volgende wordt overwogen: *“U stelt dat er wel degelijk een reden is waarom uw schoonbroer en schoonmoeder geen gewag hebben gemaakt van uw aandeel in deze zaak. U zou immers hebben aangedrongen dat zij hierover niets zouden vertellen aangezien u van plan was om terug te keren naar Syrië en Libanon en u geen problemen wou krijgen (CGVS, pg.11). Er kan echter niet worden begrepen waarom het vermelden van uw aandeel in hun asielrelaas in België nadelig zou kunnen zijn voor u. Temeer daar ze met deze elementen hun eigen risico op vervolging nog beter zouden kunnen duiden. Bovendien bleek dat u in januari 2014 reeds op de hoogte zou zijn geweest van uw vervolging door zowel de Syrische autoriteiten als Hezbollah (CGVS, pg. 8). Het gehoor van uw schoonbroer vond plaats in februari 2015, dat van uw schoonmoeder in december 2014 waardoor het totaal geen nut meer had om uw aandeel erin te verzwijgen daar het in Syrië en Libanon toch al bekend was geraakt. Het dient dan ook geen betoog dat deze verklaring kant noch wal raakt.”*

Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met het verweer *“Het is nog verweten aan de verzoeker om geen tasbaar begin van bewijs van de gezocht van de overheden neer te leggen. Het is vreemd dergelijke verweten te maken tegen de verzoeker terwijl het CGVS altijd schrijft dat stukken in aanmerking komen van een geloofwaardig asielrelaas... Over die partij is het niet rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker. De verzoeker heeft duidelijke verklaringen gemaakt over de verschillende episode, en CGVS moet ermee rekening houden in de behandeling van zijn dossier.”* meent een verklaring te kunnen bieden voor zijn onvermogen om enig begin van bewijs bij te brengen van zijn beweringen dat hij in Libanon officieel wordt gezocht en dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de vermeende hulp die hij zijn schoonbroer heeft geboden bij diens desertie en de vervolging die hieruit in zijn hoofdte voortvloeit, het uiten van de gratuite beweringen dat hij, gelet op zijn profiel, een doelwit zal zijn van het Syrische leger tijdens operaties in de grensgebieden en dat hij door de autoriteiten zal vastgehouden worden wegens hulp aan zijn schoonbroer, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad integraal tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat zijn gehoor wel erg kort was en dat hij weinig werd bevraagd over zijn problemen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker gedurende bijna drie uur werd gehoord, van 13u44 tot 16u30, wat bezwaarlijk een kort gehoor kan worden geacht. De duur van het gehoor maakt overigens geen indicatie uit van de grondigheid en volledigheid ervan. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker tijdens het gehoor, in tegenstelling tot wat hij lijkt te suggereren in het verzoekschrift, wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn asielaanvraag. Aan het einde van het gehoor werd aan verzoeker ook expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 5, p. 11), mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt. Verzoeker laat in het verzoekschrift ook na te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen en welke aspecten van zijn relaas of welke details over concrete elementen hij niet (voldoende) zou hebben kunnen toelichten. Evenmin specificeert hij welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 2 juni 2017) dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire

doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat er in zijn regio van herkomst sprake is van een situatie van blind geweld, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker kan in het verzoekschrift overigens bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij afkomstig is uit de grensregio met Syrië nu uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit Bedawi en dat hij na zijn vertrek uit Syrië en voor zijn komst naar Europa opnieuw zeven maanden in Bedawi heeft gewoond (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vragen 5 en 10 en stuk 5, p. 2-3). Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar deze slechts zijn identiteit en huwelijk bevestigen, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en geen betrekking hebben op de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.8. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, wat *in casu* niet het geval is daar de beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook

niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in verzoekers privé-leven of dat hij feitelijk gescheiden wordt van zijn partner. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen deze pertinente overwegingen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS